

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság

Bf.II.18/2025/24. szám

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Győrött, 2025. szeptember 18. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberrablás büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 és társa ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2024. december 2. napján kihirdetett, B.84/2023/112. számú ítéletét *megváltoztatja*.

A vádlottak terhére megállapított rongálás vétségét (Btk. 371. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont) Terhelt1 I.r. vádlott tettesként, míg Terhelt2 II.r. vádlott bűnsegédként követte el.

Az I.r. és II.r. vádlott által megvalósított további bűncselekmény megnevezése helyesen társtettesként elkövetett emberrablás büntette (Btk. 190. § (1) bekezdés a) pont, (2) bekezdés d) pont).

Terhelt1 I.r. vádlottal szemben kiszabott fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés tartamába a 2020. május 27. napjától november 15. napjáig bűnügyi felügyeletben töltött időt is beszámítja akként, hogy öt nap bűnügyi felügyeletben töltött idő egy nap szabadságvesztésnek felel meg, a beszámítás után fennmaradó tartamot egynapi szabadságvesztésként kell beszámítani.

Terhelt2 II.r. vádlottal mint különös visszaesővel szemben tekinti kiszabottnak a fegyházban végrehajtandó szabadságvesztést.

Az eljárás során összesen 1.154.742 (egymillió-egyszázötvennégyezer-hétszáznegyvenkettő) forint bűnügyi költség merült fel, melyből Terhelt1 I.r. és Terhelt2 II.r. vádlottak 350.425 (háromszázötvenezer-négyszázhuszonöt) forintot kötelesek egyetemlegesen megfizetni, az állam 683.662 (hatszáznyolcvanháromezer-hatszázhatvankettő) forint bűnügyi költséget visel.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy I.r. vádlott neve: Terhelt1, lakóhelye: cím15.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja Terhelt2 II.r. vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban felmerült 25.200,- (huszonötezer-kettőszáz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

I n d o k o l á s

[1] A Győri Törvényszék a 2024. december 2. napján kihirdetett B.84/2023/112. számú ítéletével Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak bűnösségét

1-1 rendbeli a Btk. 190. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző, a (2) bekezdés d) pontja szerint minősülő – a Btk. 13. § (3) bekezdése szerinti társtettesként – felfegyverkezve elkövetett emberrablás bűntettében és

1-1 rendbeli a Btk. 371. § (1) bekezdésébe ütköző, a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő – a Btk. 13. § (3) bekezdése szerinti társtettesként – kisebb értékre elkövetett rongálás vétségben állapította meg.

[2] Ezért Terhelt1 I. r. vádlottat – halmazati büntetésül – 6 évi fegyházbüntetésre, 6 évi közügyektől eltiltásra és 3.105.000 Ft vagyonekobjásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztés 2/3 részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható. A szabadságvesztés tartamába I. r. vádlott tekintetében beszámította a 2019. március 12. napjától 2020. május 14. napjáig, majd 2024. március 2. napjától május 13. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

[3] A törvényszék Terhelt2 II. r. vádlottat – halmazati büntetésül, mint visszaesőt, a rongálás vétsége vonatkozásában különös visszaesőt –, 9 évi fegyházbüntetésre, 9 évi közügyektől eltiltásra és 3.105.000 Ft vagyonekobjásra ítélte azzal, hogy II. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelek további sorsáról és az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről.

[4] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész mindkét vádlott terhére súlyosításért – hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása érdekében –, Terhelt1 I. r. vádlott és II. r. vádlott védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés végett, I. r. vádlott védője felmentés, Terhelt2 II. r. vádlott pedig enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

[5] A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.321/2022/28-I. számú átiratában a bejelentett fellebbezést helyes indokainál fogva fenntartva és a védelmi fellebbezéseket alaptalannak ítélve rámutatott arra, hogy a felülbírálat terjedelme teljeskörű a Be. 590. § (1) és (2) bekezdések alapján. A törvényszék az eljárási szabályokat nagyobb részben megtartva a bizonyítási eljárás során olyan hibát nem vétett, ami akadályozná az érdemi felülbírálatot, álláspontja szerint a tárgyaláson való jelenlétre vonatkozó szabályok megsértése és az ítélet kisebb mértékű megalapozatlansága és részbeni felderítetlensége ugyanakkor a másodfokú eljárásban felvett bizonyítás útján orvosolható. Kifogásolta, hogy a törvényszék 2024. február 19. napján mindkét vádlottat érintő bizonyítás keretében kihallgatta tanú1 és tanú2 tanúkat, miközben I. r. vádlott szabályszerű idézés ellenére a tárgyaláson nem jelent meg, és a tárgyalásról készült jegyzőkönyvet a későbbiekben sem ismertette I. r. vádlott jelenlétében, ennek ellenére a felvett tanúvallomásokat hiteles bizonyítékként elfogadta és az ítélet [49]-[50] bekezdései szerint figyelembe is vette.

[6] 2024. április 3. napján az elsőfokú bíróság a vádlottak távollétében hallgatta ki a sértettet, az erről készült 55. számú jegyzőkönyvet a későbbi tárgyalások alkalmával a vádlottak jelenlétében nem ismertette, mely kötelező eljárási szabály megsértését az ügyészség szerint az sem pótolja, hogy a jegyzőkönyv a vádlottak részére utóbb megküldésre került. A fellebbviteli főügyészség eljárási hibaként rótta fel azt is, hogy a sértettéről készült igazságügyi orvosszakértői véleményt és a megismételt eljárásban Terhelt2 II. r. vádlotról készült pszichiáter szakértői véleményt az elsőfokú bíróság nem tette a tárgyalás anyagává, annak megállapításait mégis figyelembe vette az ítélet meghozatala során. Mindezekre figyelemmel a fenti szakértői vélemények ismertetését, sértett1 sértett, tanú1 és tanú2 tanúk vallomásainak a felolvasását indítványozta.

[7] A főügyészség szerint a törvényszék a hitelesnek elfogadott bizonyítékokat megfelelően értékelte, és indokolási kötelezettségének is eleget tett, a megállapított tényállás teljes, megfelelően felderített, irathú és helytelen ténybeli következtetést nem tartalmaz, a bírói mérlegelés eredménye a másodfokú eljárásban nem támadható. Az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére, azonban Terhelt2 II. r. vádlott a telefon megrongálásában tevőlegesen nem vett részt, ekként bűnsegédként követte el a rongálás vétségét. A büntetéskiszabási körülmények tekintetében rámutatott arra, hogy nem tekinthető enyhítő körülménynek a II. r. vádlott személyiségzavara, mivel a beszámítási képességét nem érinti, ugyanakkor súlyosító körülményként értékelendő mindkét vádlott esetében az előre kiterveltség és a sértettet gátlástalanul kihasználó, élösködő életvitel. Az ügyészség szerint az enyhítő körülmények nyomatéka és száma is elenyészik a súlyosító körülményekhez képest, a többszörösen büntetett előéletű vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyesség az átlagot meghaladja, ami a törvény szigorának az alkalmazását indokolja különösen a büntetés egyéni megelőzési célja elérése érdekében.

[8] A beszámítás tekintetében kitért arra is a főügyészség, hogy Terhelt1 I. r. vádlott a 2020. május 14-ig meghosszabbított letartóztatását követően lakóhelyéhez kötött bűnügyi felügyelet alatt állt, amíg a Győri Járásbíróság a 2020. november 16. napján kelt végzésével a magatartási szabályokat Település1 város közigazgatási területére nem módosította, ezért az ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyeletben töltött idő teljes tartamát kérte beszámítani a kiszabott szabadságvesztésbe. Indítványt tett a bűnügyi költség korrekciójára, illetve bizonyítás felvételét követően azt kérte, hogy a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletének megváltoztatásával pontosítsa a bűncselekmények megnevezését, állapítsa meg, hogy II. r. vádlott bűnsegédként követte el a rongálás vétségét, mindkét vádlott tekintetében indítványozta a kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamának a felemelését, egyebekben a jogi indokolás helyesbítése és a büntetéskiszabási körülmények korrekciója mellett az ítélet helybenhagyását indítványozta.

[9] Terhelt1 I. r. vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása mellett a védenccé felmentését indítványozta, mivel álláspontja szerint nem bizonyított a terhére rótt bűncselekmények elkövetése. Bemutatta tanú3, tanú4, tanú1, tanú2, tanú5 és tanú6 tanúk vallomásai lényegét, majd rámutatott arra, hogy a sértett sérüléseiről beszerzett orvosszakértői vélemény a bántalmazást egyértelműen nem tudta alátámasztani, a kamerafelvételek, a sértett híváslistája és üzenetváltásai is csak a vádlottak által nem vitatott tényeket igazolták. Álláspontja szerint a sértett állításán kívül nincs más bizonyíték arra, hogy a pénz átadására emberrablással összefüggésben került sor, a 2018. szeptember 12. napján történtek tekintetében csak a sértett és a vádlottak vallomásai állnak egymással szemben. Arra sincs bizonyíték, hogy a sértettet akarat ellenére vitték Település2re, ott fogva tartották vagy késsel fenyegették volna, egyebekben pedig a sértett a követelt összeg tekintetében sem nyilatkozott egyértelműen.

[10] Az emberrablás tényállási elemeinek a bemutatását követően a védő kifejtette, nem állapítható meg kétséget kizáróan, hogy a vádlottak a sértettet a személyi szabadságától megfosztották, és az sem, hogy élet vagy testi épség elleni közvetlen fenyegetésre sor került, a vádlottak mind az erőszakot, mind a fenyegetést az eljárás során mindvégig következetesen tagadták. Álláspontja szerint arra sem merült fel bizonyíték, hogy a sértett szabadon bocsátását a vádlottak attól tették függővé, hogy a sértett a részükre bármekkora összeget megfizessen, ezt szintén csak a sértetti állítás igazolja. Ugyanakkor a sértett hosszú éveken keresztül hasonló nagyságrendű összegekkel támogatta az I. r. vádlottat, valamint II. r. vádlottat és családját is mindenféle kényszer és fenyegetés nélkül, a védő szerint semmi nem támasztja alá, hogy jelen esetben nem ugyanez történt. Álláspontja szerint arra sem merült fel bizonyíték, hogy bármelyik vádlottnál kés lett volna, az eljárásban kés nem került elő, annak

tulajdonságairól sincs semmilyen információ. Mindezek alapján az ítéletben foglalt tényállás csupán lehetséges következtetéseken alapul bizonyítékok helyett, az ítéletben hivatkozott bizonyítékok az ítéleti tényállást nem támasztják alá, így nem állapítható meg I. r. vádlott bűnössége és nem bizonyított a bűncselekmény elkövetése, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a védő védenca felmentését indítványozta a Be. 566. § (1) bekezdés c) pont alapján.

[11] Terhelt2 II. r. vádlott védője a fellebbezése írásbeli indokolásában az elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés végett bejelentett fellebbezést továbbra is fenntartotta. Álláspontja szerint már a nyomozást sem lehetett volna elrendelni a védencével szemben, aki a specialitás elvéről nem mondott le, ezért az eljárás törvénysértő még akkor is, ha utólag a másodfokú eljárás során a törvényszék beszerezte az illetékes osztrák bíróság hozzájárulását. A védő szerint tévesen döntött akkor is az elsőfokú bíróság, amikor az ügy nyomozását végző vizsgáló által megcáfolt tanúk között ellentmondás alakult ki, azonban annak feloldása elmaradt, és a két tanú szavahihetősége meg sem kérdőjeleződött.

[12] Hangsúlyozta azt is a védő, hogy a sértettet nem a védenca ismerte meg először, Terhelt2 II. r. vádlottnak I. r. vádlott mutatta be, aki a sértettel közelebbi kapcsolatban állt. Azt is kiemelte, hogy a sértett nemcsak a vádlottakkal, hanem azok családtagjaival is szorosabb viszonyba került, részükre készpénzt adományozott, lakást vett, fizette az esküvői rendezvény költségeit. Mivel korábban is többször segítette anyagi támogatással a sértett a vádlottakat erőszak vagy fenyegetés nélkül, nem lehet megalapozottan arra következtetni, hogy a vádlottak eleve elhatározták, hogy erőszakkal lépnek fel a sértett ellen pénzszerzés céljából. Kifogásolta, hogy a törvényszék a telefon összetörését is úgy kezelte, hogy az a vádlottak megállapodásán alapult, ugyanakkor a telefon az induláskor nem került elvételre, hanem a sértett és I. r. vádlott azon vitája során törte össze I. r. vádlott, hogy a sértett az I. r. vádlott fiútestvérével is intim kapcsolatba került. A védenca nem bízta Terhelt1 I. r. vádlottat, nem utasította a sértettet a telefonja átadására, az elvételben nem működött közre és a telefon megrongálásában sem vett részt, ezért Terhelt2 II. r. vádlott bűnösségét a rongálás vétségében nem lehetett volna megállapítani, és ezért a különös visszaesői minőség kimondására sem került volna sor. Álláspontja szerint az emberrablás büntette és annak minősítő esete nem valósulhatott meg, a bizonyítékok sem szólnak arról, hogy erőszakot vagy fenyegetést Terhelt2 II. r. vádlott alkalmazta. Mindezek alapján a törvényszék által mérlegeléssel megállapított tényállás több ponton feltételezésen alapszik, ítéleti bizonyossággal a II. r. vádlott terhére rótt bűncselekményeket nem lehetett volna megállapítani, ezért elsődlegesen az emberrablás és rongálás megállapításának mellőzését kérte. Másodlagosan kérte az ítélet hatályon kívül helyezését, új tanács kijelölése mellett a törvényszék új eljárásra utasítását, mivel a mérlegelés nem megalapozott és nem felel meg mindenben az eljárási törvénynek. Ezeken túlmenően kifejtette azt is, hogy a kiszabott büntetés mértéke is eltúlzott, nem áll összhangban védenca eljárás során tanúsított magatartásával, sérül a belső arányosság követelménye, és a különös visszaesői minőség kiesése is a védencével szemben alkalmazott büntetés mérséklését követeli meg.

[13] Terhelt2 II. r. vádlott írásbeli beadványában megbánásának és sajnálatának adott hangot az ügy elhúzódása miatt, majd kifejtette, hogy szeretné idős, beteg szüleiről levenni a gyermeke nevelése terhét, akit egyébként szeretne végre a nevére venni. A bv.intézetben elkezdte a társadalomba való visszailleszkedését is, szakmát tett le, és a gimnáziumi tanulmányait is lesz lehetősége folytatni, párjával házasságkötésre készül, mivel a rácsok mögött az értékrendje gyökeresen megváltozott. Az eljárás során már elismerte azokat a cselekményeket, amiket elkövetett, de a sértettet nem rabolta el, kést nem fogott rá, telefonját nem vette el és nem is rongálta meg. Mivel a sértettel jó viszonyt ápolt, ezért sem kellett ilyen

drasztikus dolgokhoz folyamodniuk, ezért azt kérte, hogy csak arra ítélje őt a bíróság, amit valóban elkövetett, és ne a múltja alapján ítélkezzen.

[14] A tárgyaláson a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratában és a fellebbezés írásbeli indokolásában foglaltakat fenntartva és a védelmi fellebbezést továbbra is alaptalannak tartva arra mutatott rá, hogy a másodfokú eljárás során a törvényszék által vétett eljárási hibák orvoslásra kerültek, illetve a specialitás elve kapcsán felmerült problémákat is megfelelően korrigálták korábban, ekként a bizonyítási anyag felhasználható. A törvényszék ügyfelderítési és indokolási kötelezettségének megfelelően eleget tett, az általa megállapított tényállás teljes, felderített, irathú és megalapozott, olyan bírói mérlegelés eredménye, amely nem vitatható. A vádlottak bűnösségére egyértelmű és okszerű következtetés vonható azzal a megállapítással, hogy Terhelt2 II. r. vádlott a telefon megrongálásában nem vett részt, I. r. vádlott ezen cselekvőségéhez bűnsegédként kapcsolódik.

[15] Az átiratban foglaltak szerint kiemelte a vádlottak javára és terhére értékelhető büntetéskiszabási körülményeket, majd az ismertetett tanúvallomások alapján rámutatott arra, hogy a terheltek idős jótevőjük sérelmére követték el a bűncselekményt, melynek pszichés következményei is maradtak, hiszen a sértett azóta is fél, retteg, gyógyszereket szed. Hangsúlyozta azt is, hogy a többszörösen büntetett vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyesség az átlagot meghaladja, élőködőként kihasználták a sértett gyengeségét, majd miután a sértett ezt meguntta, vele szemben erőszakhoz folyamodtak. Miután a sértett a fizetési ígéretét teljesítette, a vádlottaknak ez sem volt elég, utána is zaklatták, mely azt eredményezi, hogy a középértékűtől ilyen mértékben elmaradó büntetés nem megfelelő velük szemben.

[16] Mindezek alapján a fellebbviteli főügyészség az előzetes fogvatartással kapcsolatos beszámítás és bűnügyi költség korrigálásával az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását indítványozta, valamint II. r. vádlott bűnössége bűnsegédként elkövetett rongálás vétségében történő megállapítását, mindkét vádlott tekintetében a kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamának felemelését, egyebekben a jogi indokolás helyesbítése és a büntetéskiszabási körülmények korrekcióját követően az ítélet helybenhagyását kérte.

[17] Terhelt1 I. r. vádlott védője a perbeszédében a fellebbezése írásbeli indokolásában írtakat fenntartva továbbra is amellet érvelt, hogy nem állapítható meg ítéleti bizonyossággal a védenca büntetőjogi felelőssége a terhére rótt bűncselekmények elkövetésében. Az elsőfokon megállapított tényállást az eljárásban felmerült bizonyítékok nem támasztják alá, a bizonyítékok egy része egyezik a vádlotti állításokkal, egyebekben pedig a sértetti vallomás áll szemben a vádlottak vallomásával. Az emberrablás tényállási elemeit bemutatva hangsúlyozta, hogy azok megvalósulása nem bizonyított, sem kés, sem más fegyver nem került elő az eljárás során, a vádlottak következetesen tagadták azt is, hogy fenyegették volna a sértettet, ezért álláspontja szerint a minősítő körülmények megállapítása sem lehetséges.

[18] Rámutatott a védő arra is, hogy a sértett kapcsolata a vádlottakkal nem volt hétköznapi, korábban is adott át nagyobb összegeket a vádlottaknak támogatásként vagy segítségként, ezért most is életszerű lehet, hogy a sértett további segítségként önkéntesen adta át a pénzt a vádlottak kérésére. A védő szerint az emberrablás tényállási elemei nem valósultak meg, az ítéleti tényállás következtetéseken és nem bizonyítékokon alapul, így nem állapítható meg, hogy Terhelt1 I. r. vádlott elkövette a bűncselekményt, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a védenca felmentését indítványozta.

[19] Terhelt2 II. r. vádlott védője perbeszédében kiemelte, hogy I. r. vádlott ismerte meg először a sértettet, mivel ez idő alatt védenca börtönbüntetését töltötte, azonban ezen idő alatt erőszak alkalmazása nélkül is támogatta a sértett nemcsak a vádlottakat, hanem a

hozzátartozóikat is, ingatlant vásárolt, lakodalmat fizetett. Kifogásolta, hogy nem jelöli meg a vád azt a pillanatot, amikor a sértett megtagadta a vádlottak további támogatását. A specialitás elve kapcsán továbbra is hangsúlyozta, hogy a nyomozás, a vádemelés és a Győri Járásbíróság eljárása is törvénysértőn zajlott, mivel ahhoz nem járultak hozzá, a specialitás elve a védenccé esetében nem érvényesült.

[20] A védő szerint a sértett vallomásai sem voltak összhangban, álláspontja szerint ellentmondásosak és hiányosak voltak, illetve az őt támogató tanúk vallomásai sem fogadhatók el, a sértetti vallomás és a támogató tanúk vallomása nem mosható egybe megfelelő alap nélkül, közöttük alapvető ellentmondás volt. Arra sincs egyetlen vallomás sem, hogy a vádlottak megbeszéltek volna bármit is a sértett elrablása és kirablása kapcsán. A védekezésük szerint volt egy atrocitás a kocsiban a hátsó ülésen helyet foglaló I. r. vádlott és a sértett között, melynek oka az volt, hogy felmerült, a sértett az I. r. vádlott férfi hozzátartozójával is intim kapcsolatba került, ezért vette el tőle és törte össze a telefont az I. r. vádlott. Ez a védő szerint egy szubjektív konfliktus volt, ez nem volt előre megbeszélve, a telefon összetörésére II. r. vádlott nem kérte fel, a rongálásnak a védenccé nem volt részese, ezért a rongálásban való különös visszaesésnek más súlyt kell adni. Csatlakozva védőtársához kiemelte, hogy az emberrablás tényállási eleme nem állapítható meg, hiányzik, hogy megbeszéltek, hogy elrabolják a sértettet, annak megtervezése, végrehajtása és abból a célból a telefon elvétele nem bizonyított. A sértett kötődött az I. r. vádlotthoz a védenccével való kapcsolata alatt is, és nem található az a pillanat, amikor a sértett ezt megtagadta volna. Hivatkozott a védő arra is, hogy tanúll vallomása szerint mindkét ember kezében kés volt, de ilyen a sértettől nem hangzott el.

[21] Mindezek alapján a II. r. vádlott védője elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan a védenccé felmentését, harmadsorban pedig a kiszabott büntetés enyhítését kérte a jelentős időmúlás okán.

[22] Terhelt1 I. r. vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védője által előadottakhoz, egyebekben kiemelte, hogy a telefonrongálást egyedül követte el.

[23] Terhelt2 II. r. vádlott az utolsó szó jogán a korábban előadott védekezése szerinti érvelt tagadva a bűncselekmény vád szerinti elkövetését, egyebekben megköszönte a sértett támogatását, és kérte, ne a múltja végett kerüljön elítélésre, hanem amit ténylegesen elkövetett.

[24] Az ítéltábla az ügyészi fellebbezést részben megalapozottnak találta.

[25] A másodfokú bíróság az előterjesztett ellentétes irányú fellebbezések tartalmára – különösen a jogorvoslati kérelmek irányára tekintettel –, a fellebbviteli főügyészségi átiratban foglaltakra, a védői jogorvoslati kérelmek írásbeli indoklására, valamint a fellebbviteli nyilvános tárgyaláson a felek által előadottakra figyelemmel a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alkalmazásával teljeskörű felülbírálatot folytatott le. Az ítéltábla a felülbírálat során vizsgálja az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmények minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását, tekintet nélkül arra, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

[26] Ennek keretében a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a törvényszék nagyobb részben a büntetőeljárás törvény rendelkezéseinek megfelelően folytatta le az eljárást, és nem vétett olyan eljárásjogi szabálysértést, amely az érdemi felülbírálat akadályát jelentette volna. Relatív hatályú, részleges felderítetlenséget eredményező perrendi hibának tekintendő ugyanakkor, hogy a 2024. február 19. napi tárgyaláson felvett bizonyítást Terhelt1 I. r. vádlott távollétében folytatta le, azonban a tárgyalási napon történtek később az I. r.

vádolt részére nem kerültek ismertetésre, ugyanakkor ezen tárgyalási napon felvett bizonyítás anyaga az ítéletben értékelést nyer. A törvényszék ítéletében értékelte a sértett vonatkozásában beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény és Terhelt2 II. r. vádlottról készült igazságügyi pszichiáter szakértői vélemény megállapításait, azonban elmulasztotta ezen iratok tárgyalás anyagává tételét. Ezen mulasztásokat azonban a másodfokú eljárásban a Be. 594.§ (1) bekezdés alapján elrendelt bizonyítás felvételével orvosolni lehetett, és az ítéltábla ismertetés útján a tárgyalás anyagává tette a fenti tárgyalási napon kihallgatott tanú1 és tanú2 tanúk vallomásait (B.84/2023/37. számú jegyzőkönyv), valamint az előbbieken megjelölt, OSZ:szám1. és OSZ:szám2. számú szakértői véleményeket a nyomozati iratok 8.6.5. száma, illetve a bírósági iratok 84. sorszáma alól.

[27] Az ítéltábla nem osztotta ugyanakkor a fellebbviteli főügyészség azon indítványát, mely a 2024. április 3. napi tárgyalásról készült jegyzőkönyv és ezen a napon lefolytatott bizonyítás eredménye ismertetésére irányult, tekintettel arra, hogy ezen tárgyalásról készült B.84/2023/55. számú jegyzőkönyv mindkét vádlott részére megküldésre került a bírósági iratok 65. és 67. sorszám alatti iratok tanúsága szerint, a tárgyaláson felvett bizonyítás tartalma mindkét vádlott előtt kétségtelenül ismertté vált, a sértetti vallomásra a 2024. május 13. napján megtartott tárgyaláson a vádlottak észrevételt is tettek, ekként a terhelti jogok az elsőfokú eljárás során maradéktalanul biztosításra kerültek, eljárási szabályt a törvényszék nem sértett.

[28] Először az ítéltábla a II. r. vádlott védője által a specialitás elve megsértése kapcsán felhozottakat vizsgálta, e körben az alábbiakat emeli ki a másodfokú bíróság.

[29] A specialitás nemzetközi jogban általánosan elismert és alkalmazott elvére tekintettel került bevezetésre 2021. január 1. napi hatállyal a Be. XCVII. Fejezet „Specialitás szabályán alapuló mentesség” alcím alatt a 721/A. §-ban foglalt új eljárási szabályrendszer, mivel a szabályozás addigi hiánya egyre több gyakorlati nehézséget okozott, ezért szükségessé vált az eljárási tilalom, a tilalom feloldási lehetőségeinek, valamint a tilalom ellenére hozott határozatok elleni jogorvoslat egyértelmű szabályozása.

[30] A mentelmi jogi specialitás elvének meghatározását – az Nbjt. 34/A. §-ában és az EÜtv. 30. §-ában foglaltakkal összhangban – a jogalkotó a Be. 721/A. § (1) bekezdésben rögzíti, miszerint az átadás, kiadatás, illetve egyéb bűnügyi jogsegély keretében Magyarországra érkezett elkövetőt nem lehet gyanúsítottként kihallgatni, nem lehet vele szemben kényszerintézkedést alkalmazni és nem lehet vele szemben vádat emelni a Magyarországra érkezést megelőzően elkövetett bűncselekmény miatt, kivéve, ha törvény vagy törvénnyel kihirdetett nemzetközi szerződés az elkövetővel szemben a büntetőeljárás lefolytatását lehetővé teszi.

[31] Az Európai Unió tagállamai közötti bűnügyi jogsegélyekkel összefüggően az EÜtv., míg harmadik országok vonatkozásában a nemzetközi szerződések és – viszonyosság esetén és a szerződés nélküli együttműködések vonatkozásában – az Nbjt. rendelkezik olyan esetekről, amikor a specialitás mint eljárási akadály elhárítható.

[32] A Be. 721/A. § (2) bekezdése szerint ilyen esetben a bíróságnak, illetve az ügyészségnek intézkednie kell az akadály elhárítására az eljárás azon szakaszában, amikor adat merül fel a fennállására. Ennek megfelelően a bíróság – a vádemelés előtt az ügyészség indítványára – a bűncselekmény elkövetésével megalapozottan gyanúsítható személyt vagy a terheltet nyilatkoztatja, hogy törvényben vagy törvénnyel kihirdetett nemzetközi szerződésben meghatározott specialitás szabályának alkalmazásához fűződő jogáról lemond-e, vagy a bíróságnak, illetve ügyészségnek a büntetőeljárás lefolytatásához való hozzájárulás megszerzése érdekében meg kell keresnie a hozzájárulásra jogosult államot.

[33] Az eljárási akadály elhárításának kötelezettsége az eljárás teljes terjedelmében fennáll, így a jogalkotó a Be. 721/A. § (3)–(9) bekezdéseiben a vonatkozó eljárási konzekvenciákat részletesen szabályozza. A vonatkozó miniszteri indokolás szerint az eljáró bíróságnak és az ügyészségnek mindent meg kell tennie annak érdekében, hogy az akadályt elhárítsa. Amennyiben az akadály elhárítására tett egyik kísérlet – például a lemondó nyilatkozat beszerzése – nem vezetett eredményre, a bíróságnak, illetve az ügyészségnek meg kell kísérelnie az akadály elhárítását a másik lehetséges módon is. Az eljárás akkor szüntethető meg, ha megkísérelték beszerezni mind a terhelt lemondó nyilatkozatát, mind az arra jogosult állam hozzájárulását, és egyik elhárításra tett kísérlet sem vezetett eredményre.

[34] A specialitás szabálya alóli egyik kivétel tehát, ha a személy az átadása után, az átadását megelőzően elkövetett meghatározott cselekmények vonatkozásában kifejezetten lemondott a specialitás szabályának alkalmazásához fűződő jogáról [EUtv. 30. § (2) bekezdés f) pont], a másik, ha a személyt átadó tagállami igazságügyi hatóság a büntetőeljárás lefolytatásához hozzájárulását adja [EUtv. 30. § (2) bekezdés g) pont].

[35] Mindezekkel összefüggésben megállapítható, hogy az alapeljárásban a Győri Törvényszék, mint másodfokú bíróság észlelte, hogy a vád tárgyává tett cselekmények elkövetése és a II. r. vádlottal szemben a gyanúsítás közlése még a II. r. vádlott átadását megelőzően történt, azonban ezen eljárás nem képezte II. r. vádlott átadásának alapját, ezért a másodfokú bíróság 2022. október 28. napján megtartott tárgyaláson nyilatkoztatta II. r. vádlottat arra vonatkozóan, hogy a specialitás szabályának alkalmazásához fűződő jogáról lemond-e. A II. r. vádlott lemondása hiánya okán ezt követően a törvényszék az átadó osztrák tagállam igazságügyi hatóságához fordult, mely az utólagos hozzájárulását megadta a büntetőeljárás lefolytatásához, ahogy azt a felülbírálattal érintett ítélet is rögzíti a [4] és [5] bekezdésekben. Ugyan a nyomozás lefolytatására és a Győri Járásbíróság eljárásának lefolytatására a specialitás elvének sérelmével került sor, ezen törvénysértés azonban a Be. 721/A. § (2) bekezdése, és az EUtv. 30. § (2) bekezdés fenti idézett g) pontjai alapján utóbb kiküszöbölhető volt, és a Győri Törvényszék jelen felülbírálattal érintett B.84/2023. számú büntető ügyében a specialitás szabályán alapuló mentesség miatti akadály már nem állt fenn, az osztrák tagállami hatóság utólagos hozzájárulásával a megismételt eljárás törvényesen lefolytatható volt.

[36] Mindezek alapján rögzíthető, hogy az ítéltábla nem észlelt feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező, illetőleg érdemi kihatású relatív hatályú eljárási hibát, hiányosságot vagy mulasztást.

[37] A rendelkezésre álló bizonyítási anyag vizsgálata alapján megállapítható, hogy az széles körben és minden szükséges vonatkozásban beszerzett bizonyítékhalmoz tárgyalás anyagává tételére az eljárás során perrendszerűen sor került. A törvényszék kimerítően foglalkozott mindazokkal a személyi, tárgyi, szakértői és okirati jellegű bizonyítékokkal, amelyek az ügy meghatározó jelentőségű elemeiként alkalmasak voltak arra, hogy a törvényes bizonyítékértékelés alapjául szolgáljanak. Mindezeket összevetette a terhelték érdemi védekezésével, és az ezzel kapcsolatos tényeket és adatokat egymásra is tekintettel megfelelő értékelésben részesítette. Összességében az elsőfokon eljáró bíróság kellő részletességgel értékelte és egymáshoz is kapcsolta azokat a bizonyítékokat, amelyek értékeléséből kiolvasható, hogy ténylegesen mire alapozta az ítéleti tényállást.

[38] A rendelkezésre álló bizonyítási anyag vizsgálata alapján megállapítható, hogy az eljáró bíróság tevékenysége folytán minden olyan bizonyíték a tárgyalás részévé vált, amely a tényállás megalapozott megállapításához szükséges volt, a törvényszék az irányadó történeti tényállást teljes egészében felderítette, és azt helyénvaló módon állapította meg.

[39] Az elsőfokú bíróság elemezte a vádlotti vallomásokat, ennek keretében értékelte a nyomozás során, az alapeljárásban és a megismételt eljárás során mind a szóban tett, mind

az írásban előterjesztett védekezéseket. Kellő alapossággal foglalkozott a feljelentésben rögzítettekkel, majd a sértett eljárás során tett vallomásaival. Egyes tanúk vallomásait a törvényszék felolvasás útján tett a bizonyítás részévé, más tanúkat ismételten maga is személyesen kihallgatott. A vádlottak személyi körülményeiről tett vallomást az I. r. vádlott édesanyja, tanú3 és tanú4, a II. r. vádlott testvére. A sértett érdekkörében nyilatkozott sértett1 sértett alkalmazottja és annak lánya, valamint a sértett jóbarátja, illetve kihallgatásra került a Raiffeisen Bank pénztárosa, tanú6 is a 2018. szeptember 14-i pénzfelvétel kapcsán. A bíróság mérlegelési körbe vonta az eljárás során a Település3 Plázából és a Település4-i bankfiókból beszerzett kamerafelvételeket, a sértett telefonjának híváslista és adatforgalmi adatait, valamint az I. r. vádlottal váltott üzeneteket. Figyelemmel volt tanú2 tanú, valamint a sértett által készített fényképfelvételekre, a sértett sérülései kapcsán beszerzett orvosszakértői vélemény megállapításaira, és értékelte a vádlott állapotára beszerzett pszichiáter szakértői véleményeket.

[40] A törvényszék a rendelkezésére álló bizonyítékokat egyenként és összességében is alaposan értékelte, állást foglalt a tekintetben, hogy melyik vallomást miért fogadott el, illetve mely vallomást miért vetett el kellően alátámasztva a rendelkezésére álló egyéb bizonyítékokkal. Rámutatott arra is, mely részében álltak összhangban a vádlotti állítások, majd kitért a vádlottak vallomásainak ellentmondásaira, illetve, hogy miben álltak a logika szabályaival is ellentétben, majd részletesen bemutatta a sértetti állítást alátámasztó bizonyítékokat. Meggyőző indokát adta, hogy a vádlottak vallomásai mely részében következtelenek, és mely okból alapította az ítéleti tényállást a sértett főbb elemeiben konzekvens és logikus vallomására.

[41] Megállapítható, hogy voltak nem vitatható tények, melyeket a védelem is többször hangsúlyozott, így a 2018. szeptember 12-i találkozó helyszíne, hogy elmentek Település2re, azonban az odajutás során történtek tekintetében már voltak ellenmondások. A Település3 Plázában és a Település4-i bankfiókban történt készpénzáadásokra, a sértett sérüléseire és kórházba kerülésére tényadatok álltak rendelkezésre, ezek nem is képezték vita tárgyát. Azonban, hogy a vádlottak a sértettet fenyegették, Település2re menve bántalmazták, telefonját elvették és eltörték, majd az ingatlanban tovább bántalmazták és fenyegették, és ennek hatására adta át két alkalommal a követelt összeget, nemcsak a sértett vallomása, hanem azt alátámasztó tanúvallomások, fénykép- és kamerafelvételek, üzenetek, híváslisták, valamint szakértői vélemények állnak rendelkezésre. E körben a sértett a vele történeteket a közeli ismerősöknek mindvégig következetesen adta elő, akik vallomásaikban megerősítették a sértett által előadottakat. Okszerűen foglalt állást az elsőfokú bíróság a tekintetben is, hogy ha a sértett a nagyobb pénzösszegek korábban kizárólag írásban, ügyvéd előtt kötött szerződéssel kerültek átadásra, akkor most sem állt érdekében ettől eltérni, ezért a sértett esetében a pénzáadások önkéntességében jelen esetben sem lehetett szó, bármennyire igyekezett a védelem ez irányban érvelni.

[42] Megfelelő indokát adta a sértett annak is, hogy a vádlottak anyagi támogatása mely időponttól és milyen indokból vált egyre terhesebbé, és miért döntött akként, hogy megszünteti a további támogatásukat, a védő által felvetett minden kérdésre a törvényszék kellő magyarázatot adott, azt a tényállásban is rögzítette, az e körben kifejtett elsőbírői okfejtéssel is egyetértett a másodfokú bíróság.

[43] Az a védői kifogás, hogy a sértett később árulta el a közeli ismerősöknek a vele történeteket sem jelenti azt, hogy nem történtek meg vele az általa előadottak. Ezen körülmény még inkább azt erősíti, hogy mennyire fenyegetve érezte magát a sértett, és mennyire hatása alatt állt a vádlotti erőszaknak, hogy a cselekményeket követően sem mert beszámolni az őt ért bántalmazásról tartva a további következményektől. A sértett bízott abban, hogy a vádlottak megelégszenek a kapott összeggel, és őt békén hagyják, már csak akkor fordult

segítségért, amikor látta, hogy anélkül egyedül nem tud boldogulni. A rendelkezésre álló vallomások alapján a sértettben a vele törtéteknek komoly következményei lettek, félelemben, rettegésben élt sokáig, gyógyszereket kell a mai napig szednie.

[44] A védelem támadta tanú tanú vallomását a későhasználat tekintetében, azonban a sértetti feljelentés alapján rögzíthető, hogy abban is szerepel, hogy mindkét vádlott fogott a sértettre kést, ekként erre vonatkozó tanúvallomás nem volt megalapozatlan, a tanú erre vonatkozó állításai is a sértettől származnak.

[45] Mindezek alapján az állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság teljeskörűen bemutatta és értékelte, majd egymással is összevetette a beszerzett bizonyítékokat, annak eredményeként pedig logikus mérlegeléssel állapította meg a tényállást. A fentebb részletezettek okán példamutató módon eleget tett az indokolási kötelezettségének is. Az eljárási és logikai hibáktól mentesen mérlegeléssel megállapított tényállás a másodfokon felvett bizonyítás eredményeként már mentes a Be. 592. (1) bekezdés a)-b) és (2) bekezdés a)-d) pontjaiban írt megalapozatlansági hibáktól, hiányosságoktól.

[46] Tekintettel arra, hogy a törvényszék a bizonyítékokat megfelelően mérlegelte, a másodfokú eljárásban nincs perjogi lehetőség arra, hogy az azonos szempont szerint értékelt bizonyítékokat a táblabíróság felülmérlegelje. Ily módon a felmentésére irányuló védelmi fellebbezések nem foghattak helyt.

[47] Az így megalapozott tényállásból a törvényszék okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségének fennálltára, és a cselekmények jogi minősítést illetően egyedül a rongálás bűncselekmény esetében tévedett. Ennek oka abban keresendő, hogy a sértett mobiltelefonját I. r. vádlott vette el, törte össze és dobta a kútba, ekként annak megsemmisítésében tevőlegesen egyedül Terhelt1 I. r. vádlott vett részt, ekként a kisebb értékre elkövetett rongálás vétségének is ő a tettese. Ugyanakkor a törvényszék helytállóan rögzítette, hogy a telefon megrongálásakor Terhelt2 II. r. vádlott rá szándékerősítőleg hatott, támogatta őt a rongálási cselekményben, az I. r. vádlott vele szándékegységben cselekedett, így a törvényszék jogi indokolása is egy pszichikai bűnsegélyi magatartást rögzít, az nem is értékelhető másként. Ere figyelemmel a rongálás bűncselekmény minősítését a másodfokú bíróság akként módosította, hogy azt Terhelt1 I. r. vádlott a Btk. 13. § (1) bekezdés alapján tettesként, míg Terhelt2 II. r. vádlott a Btk. 14. § (2) bekezdés szerinti bűnsegédként követte el.

[48] A Kúria Büntető Kollégiuma által 2/2023. (VII. 5.) BK véleménnyel felülvizsgált 61. BK vélemény alapján a bűncselekmények pontos megnevezése és minősítése korrigálást igényelt. A bűncselekményt a bíróság ügydöntő határozatának rendelkező részében a Btk. Különös Része szerinti alcímével kell megnevezni. A bűncselekmény megnevezése mellett a rendelkező részben – a Be. 561. § (2) bekezdés c) pontjának megfelelően – a Btk. Általános Részének rendelkezésein alapuló egyes szöveges kiegészítéseket kell feltüntetni, ekként meg kell jelölni, hogy a bűncselekmény büntett vagy vétség, illetve – amennyiben az adott bűncselekmény szándékosan is elkövethető – a gondatlan alakzatot, továbbá utalni kell a többrendbeli vagy a folytatólagos elkövetésére, valamint az elkövetői és az elkövetési alakzatra. A BK vélemény 3. a) alapján a szöveges minősítés után – zárójel közé foglalva – fel kell tüntetni, hogy a bűncselekmény a Btk. Különös Része szerint hogyan minősül, azaz itt kell megjelölni azokat a rendelkezéseket, amelyek az elkövető által megvalósított törvényi tényállást (diszpozíciót) és az ennek megfelelően irányadó büntetési tételt meghatározzák. Mindezekre figyelemmel az felfegyverkezve és a kisebb értékre történt elkövetésre a bűncselekmény megnevezésében szükségtelen megállapítást tenni, továbbá az elkövetői alakzat jogszabályi hivatkozásának a feltüntetése is indokolatlan, és nem kell feltüntetni a Btk. Általános Részének azokat a rendelkezéseit, amelyeket a szöveges minősítés tartalmaz, azaz az elkövetői alakzatokat

meghatározó törvényhelyeket. Egyrendbeli cselekmény esetén a rendbeliségre történő utalás is mellőzendő.

[49] A fenti kivétellel a vádlottak által megvalósított bűncselekmények jogi minősítése törvényes, az ezzel kapcsolatos jogi érvelés is teljes körű volt, és helytállóan vont következtetést az elsőfokon eljáró bíróság a II. r. vádlott különös visszaesői minősége megállapíthatóságára is.

[50] A büntetéskiszabás másodfokú felülbírálatánál az ítéltábla is figyelemmel volt az elsőfokú bíróság által számbavett enyhítő és súlyosító körülményekre, ugyanakkor nem értékelhető enyhítő körülményként Terhelt2 II. r. vádlott esetében a fennálló személyiségzavara, mivel az nem jelentett korlátozó tényezőt a bűncselekmények elkövetésében, II. r. vádlott beszámítási képességét nem érintette, ezért az mellőzendő. Terhelt2 II. r. vádlott esetében enyhítő körülményként volt értékelendő a minősítésváltozás okán a bűnsegélyi magatartás, azonban annak nyomatéka elenyészik a másik bűncselekmény okán. A vádlottak esetében további súlyosító körülményként értékelendő ugyanakkor az elősködő, a sértettet gátlástalanul kihasználó életvitel, ahogyan arra a fellebbezési főügyészség is helytállóan rámutatott.

[51] Mindezek figyelembevételével az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg az irányadó középérték alatt a szabadságvesztések tartamát, és megfelelően értékelte mindkét vádlott esetében a jelentős időmúlást, melynek okán megfelelően mérlegelte, hogy I. r. vádlott esetében a törvényi minimumhoz, míg a II. r. vádlott tekintetében a középértékhez közelítő tartamú szabadságvesztés elegendő és alkalmas a büntetési célok eléréséhez. Az elsőfokú bíróság által alkalmazott szabadságvesztés tartama mindkét vádlott esetében megfelelően igazodik a terhükre rótt cselekmények tárgyi súlyához, és elkövetési körülményeire figyelemmel a kiszabott szabadságvesztések nem minősíthetők eltúlzottnak sem, ezért sem azok enyhítésére, az időmúlás okán sem azok súlyosítására nem talált a másodfokú bíróság törvényes indokot.

[52] A törvényszék által alkalmazott joghátrány szükséges és arányos, mely biztosítja a Btk. 79. § szerinti büntetési célok elérését, megfelel a generális és speciális prevenció elvárásainak.

[53] Az ítéltábla a Be. 590. § (7) bekezdése alapján vizsgálta az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező járulékos kérdésekben hozott rendelkezések helyességét is, és megállapította, hogy az ítélet járulékos rendelkezései Terhelt1 I. r. vádlott esetében korrigálandók a beszámításra vonatkozó adatok tekintetében. Ennek oka abban állt, hogy I. r. vádlott a letartóztatások megszüntetésekor nem került azonnal szabadításra, hanem a vele szemben kiszabott pénzbírságok átváltoztatása okán a büntetőfelügyelet helyett először elzárás került a terhelttel szemben foganatosításra. A rendelkezésre álló adatok alapján Terhelt1 I. r. vádlott 2020. május 15. napjától 26. napjáig, illetve 2024. május 14. napjától 23. napjáig elzárást töltött, ezért a kiszabott szabadságvesztésbe a 2020. május 27. napjától november 15. napjáig lakáshoz kötött büntetőfelügyeletben töltött idő számítandó be.

[54] A másodfokú bíróság számítási hibát észlelt az alapeljárásban felmerült büntetőfelügyeleti költség és annak viselése összege meghatározásakor, ezért az arra vonatkozó döntést is pontosította a rendelkező részben írtak szerint.

[55] A fentiekre figyelemmel az ítéltábla az előterjesztett fellebbezéseket a Be. 600. § (1) bekezdés b) pontja alapján nyilvános tárgyalás keretében elbírálván az ítéltábla a törvényszék ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a vádlottak terhére rótt bűncselekmények minősítése és megnevezése, a büntetőfelügyeletben töltött idő beszámítása és a viselendő büntetőfelügyeleti költség összegszerűsége tekintetében megváltoztatta, egyebekben a törvényszék elsőfokú ítéletének rendelkezéseit – amelyek törvényesek és

megalapozottak – a Be. 605. § (1) bekezdésében foglaltak szerint az I. r. személyi adataiban bekövetkező név- és lakcímváltozás rögzítése mellett helybenhagyta.

[56] Az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetése óta Terhelt2 II. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt az ítéltábla a Btk. 92. § (1) bekezdés alapján a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámította a Btk. 92. § (2) bekezdésének figyelembevételével, míg a másodfokú eljárásban felmerült védői díj tekintetében a Be. 613. § (1) bekezdés alapján eljárva megállapította, hogy azt az állam viseli a Be. 632. § (4) bekezdésére figyelemmel a Be. 574. § (3) bekezdés alapján.

Győr, 2025. szeptember 18.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.
a tanács elnöke

Dr. Papp Krisztina s.k.
előadó bíró

Dr. Németh Balázs s.k.
bíró

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Győri Törvényszék 2024. december 2. napján kelt, B.84/2023/112. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2025. szeptember 18.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.
a tanács elnöke